

יונתן סואן

המעבר הסופי מלחם ליין (מכתב למשורר רוסי)

אלהים אומר: יש לי רק טיוטות להציע. יש לי רק טיוטות.
ואני אומר: תפתח את הפה שנראה --

– התחיל לכתב פעם משורר אחר שגוע ברעב באמצע הכתיבה.
ואני עדין אומר:
יותר מדי אלהים בשיר זה דוקא כדי להחנק; מלחם.

כך גומלות אותנו האמהות מן הרוח מלכתחלה.
ועל כן הדרך הראשונה, האחרונה, להתגרש מחברתכם – 'חברת-יש-אין-
לחם' – תמיד
היתה לרעב. לרעב.

אבל הנה אני מגיע בחזרה לשירה, ארתור
ומגלה שמעטים בלבד שרדו את התענית

כי הבציה מעולם לא היתה זו: להיות עני: לא-להיות-בעל-רכוש.
קומודיפיקציה ודה-קומודיפיקציה – אלו עדין קטגוריות מהפכניות

אבל הרעב שממתין אחרי הפלא של הקפיטל
הרעב שממתין לפניו –

– כאן אנחנו כבר דורשים בשמו של הון שאינו נעתר לחליפין:
להיות גוף. סופסוף!

גוף סרבן גוף מחנה גוף שובת גוף-לא-יבוא-עלי-לחם –

הרוח ששורקת כאן היא בכל מצב אחרת

ולפני שהעיר נסבה על סחורה, לפני שגופים נעשו לכתב החוזה
עמד הגימנסיון באם כל הדרכים למד אותה:

גימנסופיה, אתלטוגרפיה –
בכתותינו הראשונות ישבו אנשים שחשבו בלי גירים ובדידים (בלי צדק!)

גופים בו־דדים שהרעב החדש אינו יכל להשב
בפנדקאותו את הגוף ואת הנפש בתורות. ברוטציה!

ועם כל זאת ועוד אתה אומר: אפשר לרעב.
וכחה של קריאתך העיריית היא דוקא בזה שלא הקימה לה מסרת באפשר

ס ו צ י ו פ ת ! : קריאה-לא-מולידה, פתיכה-לא-מולידה –
כל מי שדן את הרעב למחסור לא יכול לרעב לזה באמת

וכלנו שבעיו הנצחיים של ישו לפחות במוכן יחיד ואמתי זה:
לְחֵם חֵק, חֵק הַלְחֵם --

-- אין אלהים שלא שנון על שתי שניו של המזלג הזה – 'שתיים שאלתי ממך אל-
תמנע ממני בטורם אמות' –
כופר שלא נדקר בלשונו, שלא נחנק, שלא התחיל משם בדיוק...

איזה מין לחם אופים כאן? – דלת נטרקת, אחרת נפקחת:
איזה מין מצה מחלקים כאן?

שמעתי, שבמערות האפיקוראים אפלו נותנים לחטה להתבבש עד לקמח
במקום להגיש אותה אל הרחם, שלא צריך חטה בכלל, שהלחם הוא אטום או-
טונומי!

אני מאמין לזה, אני לוקח את זה בשתי ידים:
ילדינו האטומיסטים כבר אינם יכולים לרעב.

אף שָׁמֶן הַצֵּד הַשְּׁנִי שֶׁל תַּנּוּר הָאֶפֶיָה רָאוּי שֶׁיְהִיָּה כְּתוּב:
אֵין לַעֲשׂוֹת מִטְעָמִים מִרְעָב.

(לְאמֹר: לֹא יִקּוּם גּוֹף שְׁלִישִׁי שֶׁהַשְּׁנַיִם יוֹשְׁמוּ בּוֹ לְעַל.
אם אָנוּ רְעֵבִים בְּאַמֶּת אָנוּ רְעֵבִים אֶת דְּרַכְּנוֹ הַחוּצָה מִן הַדִּיאָלֶקְטִיקָה הַטְּפְּשִׁית
הַזֹּאת.

שִׁירַת הָרְעֵב הַגְּדוֹל, אִם הִלָּחֵם מִרְעָל, הָאֹוִיר נִלְגָם וְקָשָׁה לְהַשְׁגִּיחַ
בְּפִצְעִים הַפְּתוּחִים – כּוֹתֵב מִנְדֵּלְשֵׁטֶם, שׁוֹחֵק סְטֵלִין בְּאוֹדָה אַחֶרֶת – טְבוּעָה
וְנִתְבַּעַת מֵעַכְשָׁיו בֵּינָן –